‘ Υμνος στην Τήλο από την Γερμανίδα Sibylle Meder, δημιουργό του «The Island Bus”

9 Σεπτεμβρίου 2014 2:25 μμ | Δήμητρα-Μαρίλια Φούρλα
ΕκτύπωσηΑποστολή με E-mail

Sibylle Meder διηγείται στο LIFO.gr το συναρπαστικό της ταξίδι από τις μητροπόλεις της Ευρώπης στο αιγαιοπελαγίτικο νησί με τους 400 κατοίκους \

Η Τήλος σήμερα: Μια μικρή νησιώτικη κοινωνία με μόλις 400 κατοίκους διαφόρων εθνικοτήτων – κι ένα λεωφορείο που συνδέει τόπους, ανθρώπους και ζωές. Η κοινή διαδρομή όλων των επιβατών του και η ιστορία τους εκτυλίσσονται σε ένα υπέροχο ντοκιμαντέρ που καταφέρνει με πολύ συναίσθημα, αρκετό ρεαλισμό, λίγο φοκλόρ και την κοφτερή ματιά μιας Γερμανίδας να εκφράσει μια πλευρά της Ελλάδας

μοναδική. Τα 61, βραχώδη τ.χλμ του νησιού, οι Τήλιοι και η ελληνική ομορφιά ήταν τόσο ακαταμάχητα που η σκηνοθέτης δεν μπόρεσε παρά να νιώσει πως αυτό είναι το σπίτι της.

Η Sibylle Meder έχει διηγηθεί τα πάντα για την Τήλο, αλλά δεν έχει μιλήσει σχεδόν ποτέ για το πώς βρέθηκε στην Ελλάδα και πώς κατέληξε να ζει στο νησί. Αφηγείται στο LIFO.gr με τρόπο συναρπαστικό τη διαδρομή της και μιλάει για όλους εκείνους, τους πολλούς λόγους που μια νεαρή κοπέλα βρήκε το νόημα της ζωής, της έμπνευσης και της δημιουργίας σε ένα μικρό ακριτικό νησάκι του Αιγαίου.

Ας ξεκινήσουμε μαζί σου από την αρχή... Πώς βρέθηκες να μένεις στην Τήλο; Τι ήταν αυτό που σε έκανε να εγκατασταθείς εκεί;

Αρχικά ήρθα στην Τήλο σαν τουρίστρια και αμέσως αγάπησα τους ανθρώπους στο νησί. Αισθάνθηκα ότι ήταν ένα πολύ φιλόξενο μέρος. Έχω ταξιδέψει πολύ στην Ελλάδα και έχω ζήσει την ελληνική φιλοξενία, αλλά εδώ αισθάνθηκα ακόμα πιο ευπρόσδεκτη και άνετη απ' ότι συνήθως. Ίσως να είναι ο συνδυασμός της σχετικά μικρής κοινότητας και της έλλειψης των εντυπωσιακών αξιοθέατων. Δεν υπάρχει τίποτα το ξεχωριστό στην Τήλο και αυτό ακριβώς φαίνεται ότι την κάνει να ξεχωρίζει σαν ένα όμορφο μέρος για να καταφύγεις και να χαλαρώσεις για λίγο. Κανά δυο χρόνια αργότερα, επέστρεψα με το τότε αγόρι μου, ο οποίος ήταν Αυστραλός ταξιδιωτικός συγγραφέας. Είχαμε προγραμματίσει να περάσουμε έναν χρόνο μακριά από τις ζωές μας στο Σίδνεϊ. Αυτός θα ταξίδευε στην Ευρώπη για να γράψει και εγώ θα βοηθούσα τη μητέρα μου, η οποία πάντα ονειρευόταν να μετακομίσει στην Ελλάδα όταν θα συνταξιοδοτούνταν, να πραγματοποιήσει το όνειρό της και να μετακομίσει από τη Γερμανία στη χώρα σας. Με δική μας παραίνεση, επέλεξε την Τήλο σαν μέρος για να μετακομίσει και, έτσι, η χρονιά μας μακριά από την Αυστραλία και η μετακόμισή της συνέπεσαν. Όμως, τα πράγματα πήραν περισσότερο χρόνο απ' ότι είχαμε προγραμματίσει, όλως παραδόξως, εξαιτίας των πρώτων ενδείξεων της κρίσης: οι τιμές των ακινήτων στη Γερμανία κατρακύλησαν και η πώληση του πατρικού σπιτιού μας ήταν δύσκολη. Επίσης, προέκυψαν κάποια θέματα με την υγεία της μητέρας μου. Έτσι, αντί να επιστρέψω στην Αυστραλία και να συνεχίσω την κινηματογραφική μου δουλειά εκεί, έμεινα στην Τήλο για παραπάνω από έναν χρόνο. Όταν συνειδητοποίησα ότι θα μπορούσα να μείνω εκεί επί ημιμονίμου βάσεως, άρχισα να ψάχνω για ένα θέμα ταινίας στο νησί. Γύρισα μια ταινία μικρού μήκους με έναν φίλο και μετά είχα σχέδια για μια ρομαντική κομεντί όπου θα πρωταγωνιστούσαν ντόπιοι, κάτι το οποίο δε συνέβη ποτέ. Αλλά το θέμα του THE ISLAND BUS υπήρχε στο μυαλό μου για αρκετό καιρό, οπότε τώρα φάνηκε η κατάλληλη στιγμή για να κυνηγήσω αυτή την ιδέα. Το ξεκίνημα της ταινίας στη συνέχεια με κράτησε στην Τήλο.

Πες μας μερικά πράγματα για τη ζωή σου πριν την Τήλο... Τι άλλαξε; Τι είναι καλύτερο τώρα και τι είναι ίσως δυσχερέστερο όταν μένεις σε ένα μικρό ελληνικό νησί;

Πριν την Τήλο, έζησα σε μεγάλες πόλεις με εκατομμύρια κατοίκους, που συνοδεύονταν από τις ανάλογες υποδομές και την ανάλογη ένταση: Βερολίνο, Λονδίνο και Σίδνεϊ.Φυσικά και άλλαξαν πολλά πράγματα. Άφησα τη Γερμανία μόλις τελείωσα το πανεπιστήμιο για να μετακομίσω στην άλλη άκρη του κόσμου, το οποίο σήμαινε πως ολόκληρο το δίκτυο των φιλικών και επαγγελματικών μου επαφών ξαφνικά έγινε προσβάσιμο μόνο τηλεφωνικώς ή μέσω email οπότε και η σύνδεση αναπόφευκτα χαλάρωσε. Ύστερα από σχεδόν δύο χρόνια στο Σίδνεϊ, ξεκίνησα σιγά σιγά να χτίζω ένα νέο δίκτυο αλλά μετακόμισα ξανά. Έτσι σε προσωπικό και επαγγελματικό επίπεδο, για μένα αυτή ήταν και η πιο δύσκολη αλλαγή, σε συνδυασμό με την έλλειψη στην περιοχή κινηματογράφων, πολιτιστικών εκδηλώσεων και, γενικότερα, ανθρώπων της ηλικίας μου που να σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο. Δεν είχα σκεφτεί ότι επρόκειτο να είναι μακροπρόθεσμο. Από την άλλη, η σχετική απομόνωση στη Τήλο ήταν σαν μια έντονη καλλιτεχνική υποχώρηση. Χωρίς τον περισπασμό και τον ανταγωνισμό ενός αστικού καλλιτεχνικού σκηνικού, θα μπορούσα να πειραματιστώ με ιδέες και να τις αφήσω να αναπτυχθούν-και βρήκα στους ντόπιους ένα πολύ ευγνώμων και υποστηρικτικό κοινό.

Το να είσαι τόσο κοντά στη φύση είναι επίσης πολύ εμψυχωτικό και αναζωογονητικό. Τώρα, όταν περνάω 10 ώρες στο γραφείο μου κάνοντας μοντάζ και μετά βγαίνω και από την εξώπορτα μου βλέπω τη θάλασσα κάθε φορά σκέφτομαι πόσο ευγνώμων είμαι. Σε μια μεγάλη πόλη, θα άφηνα το γραφείο μου για να μετακινηθώ για 45 λεπτά σε ένα μετρό με στοιβαγμένους, νευρικούς ανθρώπους σε μια υπερδιέγερση όλων των αισθήσεων. Εδώ, η μετακίνηση περιλαμβάνει τη θέα και τη μυρωδιά των αγρών, της παραλίας και των άγριων λόφων. Παρ' όλα αυτά λατρεύω να φεύγω από το νησί και να ξαναγεμίζω με τα ερεθίσματα της πόλης σε τακτική βάση.

Αυτό που είναι αναμφισβήτητα δύσκολο στην Τήλο είναι όλα όσα απαιτούν οποιαδήποτε μορφή λειτουργικής υποδομής. Για παράδειγμα, φέτος δεν είχαμε ΑΤΜ μεταξύ των Χριστουγέννων και των αρχών του Ιουνίου, οπότε έπρεπε να κάνω ένα δίωρο ταξίδι με το πλοίο και να περνάω τη νύχτα σε ξενοδοχείο μόνο και μόνο για να τραβήξω μετρητά από το μηχάνημα. Το χειμώνα έχουμε μόνο ένα ή δύο πλοία τη βδομάδα, τα οποία παρέχουν πρόσβαση σε οδοντίατρο, έναν κτηνίατρο, ένα σούπερ μάρκετ, έναν λογιστή ή ένα κατάστημα όπου μπορείς να αγοράσεις καλώδια για ηλεκτρονικό υπολογιστή. Μπορεί να σου πουν ότι κάτι θα γίνει αύριο και 7 χρόνια αργότερα να εξακολουθεί να μην υπάρχει ούτε ένδειξή του. Το γεγονός αυτό σε κάνει υπερβολικά επινοητικό. Και είναι κάτι που, συμπτωματικά, αποτελεί μεγάλη πηγή έμπνευσης για κάποιον που αφηγείται ιστορίες. Γιατί οι άνθρωποι εφευρίσκουν παράξενες αλλά πανέξυπνες λύσεις.

Πώς σε καλωσόρισε η Τήλος; Πώς αντιμετώπισε η κοινότητα μια νεαρή ξένη στο νησί τους;

Όπως σου είπα προηγουμένως αισθάνθηκα από την πρώτη μέρα ότι οι άνθρωποι στην Τήλο είναι φιλόξενοι και ανοιχτοί απέναντι στους ξένους. Όταν μετακόμισα στο νησί, πιστεύω ότι αρκετοί άνθρωποι θεώρησαν ότι είμαι λίγο τρελή, γιατί προφανώς, το μέρος δεν αποτελεί την πρώτη επιλογή για έναν σκηνοθέτη. Αλλά, και πάλι, οι σκηνοθέτες είναι και πρέπει να είναι λίγο "τρελοί"- αν δεν ήμασταν και κάναμε μόνο αυτά που έκαναν άλλοι πριν από μας, καμιά από τις ταινίες μας δε θα γινόταν πραγματικότητα. Δεν το σκέφτομαι σαν τρέλα, αλλά σαν μια προθυμία για να δοκιμάσεις το ασυνήθιστο και να δεις κατά πόσον λειτουργεί. Υπάρχει πάντοτε το ρίσκο της αποτυχίας. Αυτή είναι η μαθησιακή διαδικασία. Στην περίπτωσή μου, για μεγάλο διάστημα φαινόταν ότι θα αποτύχω. Ευτυχώς, είμαι εξαιρετικά πεισματάρα και μπορώ να γίνω αρκετά υπομονετική. Δε μου αρέσει να είμαι υπομονετική αλλά έχω μάθει πως μερικές φορές δρα προς όφελός σου.

Ελλάδα και Έλληνες- θετικά και αρνητικά στοιχεία:

Η αγάπη για την Ελλάδα μου ξεκίνησε από τη μητέρα μου. Νομίζω πως ξεκίνησε ακόμα και πριν από τη γέννησή μου, αλλά κυρίως όταν πήγαμε μαζί με τη γιαγιά μου τις πρώτες μου διακοπές στην Κρήτη. Ακολούθησαν πολλές οικογενειακές εκδρομές. Ο πατέρας μου αγαπούσε εξίσου, και ακόμη αγαπά αυτή τη χώρα, αλλά η μητέρα μου ήταν η πραγματική φιλέλληνας την οικογένειας. Με θυμάμαι να κάθομαι μαζί της στο αυτοκίνητο καθώς με πήγαινε στο νηπιαγωγείο ή ενώ βρισκόμασταν στον αυτοκινητόδρομο που οδηγούσε στο Βερολίνο για να επισκεφθούμε τους παππούδες μου και να μουρμουρίζουμε μαζί το "Ντιρλαντά". Δεν είχα την παραμικρή ιδέα για το τι μπορεί να σήμαιναν οι στίχοι αλλά η ελληνική γλώσσα πάντοτε ηχούσε στ' αυτιά μου σαν τη μητρική μου. Έχοντας αυτό κατά νου, είναι απαίσιο το πόσο άσχημα τα μιλάω, ακόμη και σήμερα... Όταν ήμουν 16, σχεδίασα να παντρευτώ τον γιο ενός ιδιοκτήτη ταβέρνας στην Παλαιοχώρα της Κρήτης και να μετακομίσω εκεί. Εκ των υστέρων, δε μοιάζει πλέον και τόσο καλό πλάνο καθώς η "θητεία" μου στον τομέα της φιλοξενίας μου έδειξε ότι είναι τόσο κουραστική όσο και η σκηνοθεσία αλλά το τελικό προϊόν φθείρεται γρηγορότερα και το κοινό συνήθως το εκτιμά λιγότερο.

Δεν ήταν μόνο ο ήλιος και η παραλία που λάτρεψα. Ήταν πάντοτε οι άνθρωποι, οι μικρές ιδιοτροπίες τους: οι ηλικιωμένοι άντρες με τις πυτζάμες τους που κάθονται σε ένα αθηναϊκό μπαλκόνι, καπνίζουν και φωνάζουν ο ένας στον άλλο από τους απέναντι δρόμους. Οι νοικοκυρές στα μικροσκοπικά ορεινά χωριά που σου προσφέρουν ένα φρούτο που δεν έχεις ξανακούσει στη ζωή σου και που σε τραβάνε από το χέρι και σε ρωτάνε για ολόκληρο το οικογενειακό σου ιστορικό. Ο οδηγός ταξί που πεθαίνει να σου πει πώς μεγάλωσε στο Μάνχαϊμ και η αδερφή του είναι παντρεμένη στο Μόναχο. Τα παιδιά που συγκεντρώνονται ανά δεκάδες σε ένα παγωτατζίδικο, χαχανίζοντας και επιδεικνύοντας το "στιλ" τους, μόνο και μόνο για να μαζευτούν όλα μαζί σε ένα μέρος που δεν έχει να επιδείξει, στην κυριολεξία,

κανένα ενδιαφέρον και στη συνέχεια να κατακλύσουν το επόμενο. Όλο αυτό το σκηνικό της υπαίθριας μεσογειακής ζωής απλά με σαγήνευσε. Και ναι, κάθε φορά που προσγειώνομαι και είμαι πίσω σε ελληνικό έδαφος, κάθε φορά που μυρίζω τα αρμυρίκια και τη θάλασσα αισθάνομαι άνετα και ζεστά και χαλαρά. Είναι κάτι αρκετά "αρχέγονο". Επίσης, η Ελλάδα πάντοτε με κινητοποιούσε καλλιτεχνικά. Στην Ελλάδα άρχισα να παίρνω σοβαρά τη φωτογραφία, να γυρίζω τη μια ταινία μετά την άλλη ως έφηβη και να γίνομαι καλή φίλη με τους τύπους που είχαν το τοπικό φωτογραφείο στην Παλαιοχώρα. Εκεί ξόδευα όλο μου το χαρτζιλίκι στο να εμφανίζω φωτογραφίες με γάτες, παράθυρα και άδειες καρέκλες με φόντο την παραλία. Φυσικά και είναι μια εντυπωσιακά όμορφη χώρα που σε ενθουσιάζει και σε κάνει να θέλεις να την απαθανατίσεις.

Όπως με κάθε γενίκευση, είναι λίγο χαζό να πω 'οι Έλληνες', αλλά σίγουρα υπάρχουν πράγματα που εδώ έχουν εδραιωθεί συγκριτικά με άλλα μέρη. Αυτό που με κουράζει είναι ο συντριπτικός υλισμός. Δεν τον έχω συναντήσει μόνο στην Ελλάδα. Και στην Αυστραλία και στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι εξίσου σφοδρό σαν φαινόμενο. Ίσως να απείχε από αυτό μόνο ο πνευματικός, καλλιτεχνικός και ακαδημαϊκός μου θύλακας κατά τη διάρκεια των σπουδών μου στο Βερολίνο και, ίσως, να μην έχω εκτεθεί ακόμα αρκετές φορές στον αντίστοιχο ελληνικό (αν και σταδιακά γνωρίζω όλο και περισσότερους ανθρώπους που μοιάζουν να είναι διαφορετικοί) αλλά με κουράζει πάρα πολύ η ανάγκη για να ντυθώ σωστά, να κάνω φιγούρα, να κομπάσω και να ξοδέψω χρήματα με τον πιο προκλητικό και επιδεικτικό τρόπο. Κατανοώ τις πολιτισμικές και ιστορικές επιπτώσεις, ξέρω από πού προέρχεται και κατά κάποιον τρόπο μπορώ να συνδεθώ με αυτό. Κάποιες φορές μοιάζει πραγματικά με ένα κλουβί: μέσω της ανάγκης να φοράς μάρκες, να έχεις καινούρια αμάξια, να αποκτάς ότι προτείνουν τα περιοδικά και να κάνεις την κουζίνα σου να μοιάζει λες και βγήκε από κατάλογο διακόσμησης σπιτιού, οι άνθρωποι δείχνουν να φυλακίζουν τους εαυτούς τους παρά να απελευθερώνουν τη δημιουργικότητά τους. Το ίδιο συμβαίνει και με κάποιες παραδόσεις.

Σε γενικότερο πλαίσιο, θα έλεγα ότι ο υλισμός, η ακαμψία της παράδοσης και των οικογενειακών δεσμών, η νοοτροπία της φατρίας και η αδιαμφισβήτητη έλλειψη πρωτοβουλίας με εξαντλούν. Την ίδια στιγμή, η εκτίμηση των όμορφων και ακριβών πραγμάτων, η φυσική πίστη στις οικογενειακές σχέσεις, οι κοινωνικές επαφές και η χαλαρή αντιμετώπιση του χρόνου και της τελειομανίας με ελκύει. Όπως μπορείς να δεις, είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Για παράδειγμα, συνήθιζα να βρίσκω τις ελληνικές οικογένειες και το σύστημα αυτό της αλληλεξάρτησης και της ευθύνης εξαιρετικά πιεστικό. Η ζωή μου στην Τήλο με έκανε να εκτιμήσω περισσότερο την ιδέα της οικογένειας. Εξακολουθώ να είμαι μεγάλη οπαδός ενός κατ' επιλογήν οικογενειακού συνονθυλεύματος. Αλλά αυτό που μου αρέσει στη νησιωτική αυτή κοινότητα είναι ότι μετά από ένα σημείο ξεκινάς να θεωρείς όλα τα παιδιά δική σου ευθύνη. Μου αρέσει η ευκολία με την οποία τα παιδιά παίρνουν μέρος σε όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες. Με κουράζει ότι ύστερα από τα τόσα χρόνια που ζω σε

ένα μέρος και μοιράζομαι τις ζωές των ανθρώπων, εξακολουθώ να μη θεωρούμαι τόσο ”ντόπια” όσο ο ξάδερφος από το εξωτερικό που δεν έχει επισκεφτεί την Ελλάδα τα τελευταία 25 χρόνια και μετά βίας μιλάει τη γλώσσα. Αλλά την ίδια στιγμή, συγκινήθηκα με τον τρόπο που οι άνθρωποι αντιμετώπισαν την ασθένεια και τον θάνατο της μητέρας μου και με το πόσο πολύ αισθάνθηκα την κοινότητα να με στηρίζει όλον αυτό τον καιρό- ακόμη και αν βρισκόμουν μακριά, στη Γερμανία. Ήταν πολύ συγκινητικό το ότι με θεωρούσαν δικό τους άνθρωπο.

Η ιστορία του The Island Bus: Τι βρίσκεται πίσω από αυτή την ιδέα; Πώς συνδέεται με σένα και πώς ξεκίνησε;

Χρησιμοποιούσα αυτό το λεωφορείο αρκετές φορές τη βδομάδα, είτε για να κάνω τα ψώνια μου είτε για να πάω στην τράπεζα είτε για να συναντήσω φίλους. Και σχεδόν κάθε φορά, κάτι άξιο προσοχής θα συνέβαινε. Πλέον, έχω δει τόσα πολλά, που τα βρίσκω όλα τόσο φυσιολογικά. Καταλυτική ήταν η στιγμή που το λεωφορείο σταμάτησε στη μέση του δρόμου, ο οδηγός φώναξε κάτι από το παράθυρό και στη συνέχεια ένας άντρας εμφανίστηκε από το σπίτι του και του έδωσε μια σακούλα με φρέσκα αυγά. Η σακούλα πέρασε από τα χέρια αρκετών επιβατών που τα κράτησαν μέχρι να φτάσουμε στα Λιβάδια και τα αυγά να παραδοθούν σε ένα κατάστημα. Δεν μπόρεσα παρά να προσπαθήσω να φανταστώ το ίδιο συμβάν σε ένα λεωφορείο, ας πούμε, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο ή στο Σίδνεϊ. Προφανώς και έχει να κάνει με το μέγεθος του πληθυσμού. Το ίδιο μπορεί να συνέβαινε και σε ένα χωριό στη Σκωτία. Αλλά, ακόμη και αν βρεθείς σε ένα λεωφορείο στα Χάιλαντς – αυτό τουλάχιστον μου είπε η παραγωγός Lindsay Goodall η οποία κατάγεται από τη Σκωτία- δεν είναι πιθανό κατά τη διάρκεια μια 15λεπτης διαδρομής να ακούσεις την ιστορία της ζωής της ηλικιωμένης χήρας που κάθεται δίπλα σου, τον μπαρμπέρη του χωριού να απαγγέλει ένα ποίημα ενός εθνικού νομπελίστα ποιητή και ταυτόχρονα να μοιράζεσαι το όχημα με επιβάτες από τουλάχιστον τέσσερις διαφορετικές χώρες.

Καθώς μάθαινα όλο και περισσότερα για το νησί, συνειδητοποίησα πόσο μοναδικά ανομοιογενής είναι στην πραγματικότητα αυτή η κοινότητα. Ο Saeed, ένα αγόρι πρόσφυγας από το Αφγανιστάν, του οποίου την ιστορία της άφιξης ακολουθούμε στο THE ISLAND BUS, ήταν πρώτος από τους πρόσφυγες. Όταν η Lindsay και ο διευθυντής φωτογραφίας Γιώργος Γκεδές βρίσκονταν στη Τήλο για το γύρισμα του πρώτου μας trailer, ακούσαμε να τον φωνάζουν ”το αγόρι που ήρθε”. Λίγες εβδομάδες αργότερα ήταν ο ”Saeed”. Και τώρα είναι μια γνώριμη προσωπικότητα στο νησί. Το ίδιο συνέβη και με τους άλλους χαρακτήρες της ταινίας: η Marta, η Sveta, ο Μενέλαος και ο Παύλος, ο πανταχού παρών οδηγός, όλοι έχουν τη δική τους ιστορία.

Κάποιες σημαντικές στιγμές από το ταξίδι του λεωφορείου μέχρι σήμερα. Οι φιλοδοξίες και οι στόχοι του πρότζεκτ;

Αυτό που βρήκα τόσο όμορφο για το μέρος και την ιστορία του The Island Bus είναι ότι το νησί είναι στα μέτρα του ανθρώπου. Για κάθε στατιστική υπάρχει ένα όνομα και ένα πρόσωπο. Έτσι, αποτέλεσε τον συνδυασμό ενός μικρού νησιού και της ζωής στο χωριό μαζί με το τεκτονικό ρήγμα στο οποίο κατοικοεδρεύουν γενικότερα η Τήλος και η Ελλάδα. Αυτό είναι για χιλιετίες το χωνευτήριο πληθυσμών από Ανατολή και Δύση, Βορρά και Νότο. Και αυτή ακριβώς είναι η ανατολική Μεσόγειος. Κατά κάποιον τρόπο, η Τήλος και ό,τι συμβαίνει εδώ είναι ένας μικρόκοσμος των σύγχρονων γεγονότων στην Ευρώπη και τον κόσμο και το λεωφορείο του νησιού είναι ένας μικρόκοσμος της ζωής στην Τήλο. Για μένα, η ταινία αποτέλεσε μια τεράστια εκπαιδευτική καμπή και ένα πολύ καλό πρότζεκτ για να ξεκινήσω να αναπτύσσω το προσωπικό μου στυλ και θεματική. Επειδή πήρε πολύ καιρό να γυριστεί και, τελικά, χρηματοδοτήθηκε στοιχειωδώς, είχα μεγάλη ελευθερία κατά τη δημιουργία του. Υπήρξαν πολλά προσχέδια μέσα από τα οποία πέρασε το πρότζεκτ και παράλληλα το πήγα στα εργαστήρια Storydoc και EDN Docs στη Θεσσαλονίκη. Οι συνεισφορά αυτών των δύο και τα εμπόδια που αντιμετωπίσαμε στη χρηματοδότηση μας βοήθησε να διαμορφώσουμε ακόμα περισσότερο την ιδέα. Στο τέλος, κάθε δυσκολία φαινόταν να κάνει πιο ξεκάθαρο στα μάτια μου, τι είδους ταινία ήθελα να γυρίσω.

Πρόσφατα έμαθα ότι η προσέγγισή μου, το τι θέλω να δείξω και να εκφράσω με τη δουλειά μου, έχει στην πραγματικότητα ένα ισοδύναμο- ή, αν προτιμάς, έχει τα θεμέλιά του – στη Θετική Ψυχολογία. Όπως στη Θετική Ψυχολογία και, σε αντίθεση με το τι υποθέτουν οι άνθρωποι για τα ντοκιμαντέρ, δε θέλω να διερευνήσω το τι πάει λάθος. Υπάρχουν πολλοί ταλαντούχοι σκηνοθέτες που το κάνουν αυτό και το κάνουν καλά, εκθέτοντας την αδικία, τον κίνδυνο και τα ψεγάδια. Αυτό στο οποίο επικεντρώνομαι εγώ είναι στο τι πάει σωστά και γιατί. Στην Τήλο και στην ιστορία την οποία απεικονίζει το The island Bus πολλά πράγματα πάνε σωστά παρά τις αντιξοότητες. Δεν είναι ένα υπερθέαμα. Το ταλέντο μου έγκειται στο να επικεντρώνομαι στις μικροσκοπικές λεπτομέρειες της ζωής. Και ελπίζω αυτό να αποτελεί πηγή έμπνευσης.

Κλείνοντας, θέλω να μας περιγράψεις την τωρινή Τήλο και να μας πεις γιατί η διαμονή σου είναι μοναδική .

Για τους λόγους που ανέφερα παραπάνω: είναι ένα μικρό, αρκετά μη θεαματικό μέρος, όπου συμβαίνουν τα πιο εντυπωσιακά πράγματα… με έναν πολύ χαλαρό και γήινο τρόπο. Με την πρόσφατη εισροή των Σύριων προσφύγων στην Τήλο, το όλο θέμα και η ιστορία του The Island Bus έχει γίνει και πάλι εξαιρετικά επίκαιρη και δριμύς. Υπήρχαν μέρες που απλά διηγούμουν σε φίλους τι είχε συμβεί στο νησί και ακούγοντας τον εαυτό μου να μιλάει γι’ αυτό, σκεφτόμουν πως αν αυτό ήταν σενάριο ταινίας, οι θεατές θα το χαρακτήριζαν υπερβολικό. Κατά τη διάρκεια ενός πρόσφατου απογεύματος πήγα στη θάλασσα για μπάνιο, προσφέρθηκα να βοηθήσω στην πυρόσβεση μιας πυρκαγιάς, έψαξα μια αγνοούμενη ομάδα προσφύγων, με

πέρασαν και μένα την ίδια για πρόσφυγα, πήγα βόλτα με ένα ταχύπλοο, παρακολούθησα ένα ελικόπτερο να σβήνει τη φωτιά ενώ έφτασαν τα νέα της σύλληψης του κυβερνήτη του σκάφους που μετέφερε τους πρόσφυγες από τους άντρες του λιμενικού και στο τέλος πήγα και γευμάτισα στο καφενείο. Και όλα αυτά εκτυλίχθηκαν μεταξύ 3 και 5 μ.μ. Μια συνηθισμένη μέρα; Όμως, αυτό ακριβώς εννοώ. Η Τήλος είναι ένα τόσο μικρό μέρος που αναπόφευκτα εκτίθεσαι σε τέτοια γεγονότα. Και τα τωρινά γεγονότα στην Τήλο είναι αυτά που απασχολούν την Ευρώπη και τον κόσμο γενικότερα αυτή τη στιγμή. Είναι ένα bootcamp της ενσυναίσθησης, της πολιτικής, της κοινωνίας. Ίσως να ακουστώ επιπόλαιη αν μιλήσω γι' αυτό κατά αυτόν τον τρόπο αλλά το λέω με μεγάλη ευγνωμοσύνη στην καρδιά μου: αισθάνομαι απίστευτα τυχερή που βιώνω αυτές τις εμπειρίες επί καθημερινής βάσεως γιατί μου επιτρέπει να κατανοήσω τον αντίκτυπο που έχουν τα νέα που κατακλύζουν τις ειδήσεις μας στη μεμονωμένη ανθρώπινη ύπαρξη. Μέχρι στιγμής, η Τήλος έχει αναπτύξει έναν μοναδικό τρόπο να χειρίζεται αυτά τα συμβάντα. Ελπίζω αυτό να παραμείνει το μέρος όπου με κάποιον τρόπο τα πράγματα βρίσκουν τον δρόμο τους και προσωπικά, κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ για να προωθήσω αυτό το ανθρώπινο προτέρημα. Ελπίζω πως το φιλμάκι μου, είναι μέρος αυτής της διαδικασίας.

Πηγή: www.lifo.gr

Πηγή:www.dimokratiki.gr